



Arrest

nr. 161722 van 10 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vincent NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft een 'bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' van 3 februari 2016, betekend op 5 februari 2016, en dat luidt als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer X, geboren op X, onderdaan van Albanië,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. Van den Hende, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

- **Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.**
- **Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar.**

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 12°: werd onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar op 25.10.2012

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Hij werd gerepatrieerd op 17.01.2013

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 06.05.2014, 16.07.2014

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij werd op 17.01.2013 naar Albanië gerepatrieerd. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2013 terug naar België. Opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu, hij maakte zich schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Er bestaat dan ook een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

- Aangezien hij voorheen reeds betekening kreeg van een verwijderingmaatregel en hieraan geen gevolg gaf, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft op 07.02.2013 een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvraag werd op 16.01.2014 zonder voorwerp verklaard. De beslissing werd op 24.01.2014 aan betrokkene betekend.
Betrokkene heeft op 28.01.2014 een aanvraag gezinshereniging ingediend. Deze aanvraag werd op 20.04.2014 niet in aanmerking genomen. Deze beslissing werd op 06.05.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 04.06.2014 een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvraag werd op 10.07.2014 zonder voorwerp verklaard. De beslissing werd op 16.07.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een Belgische echtente en 2 kinderen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging. Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij werd op 17.01.2013 naar Albanië gerepatriëerd. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2013 terug naar België. Opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu, hij maakte zich schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Er bestaat dan ook een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- *Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*

(...)"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekende partij voert onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.2.2. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij sedert 7 februari 2013 gehuwd is met zijn Belgische echtgenote. Met zijn echtgenote heeft hij twee kinderen, respectievelijk 6 maanden en 2,5 jaar oud.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM. Hij stelt dat dat het EHRM benadrukt dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende factor binnen de belangenafweging die vereist is onder artikel 8 EVRM.

Verzoeker vervolgt:

“Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boulitif- criteria (EHRM, Boulitif/ Zwitserland).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- *de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;*
- *de tijdsduur van het verblijf in het gastland;*

- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

19.

De belangenafweging in de bestreden beslissing (voorzover deze zou zijn uitgevoerd, quod non) is manifest gebrekkig.

In hetgeen hierna volgt worden de gebreken m.b.t. deze belangenafwezig omstandig toegelicht.

1. Een (ernstige) belangenafweging ligt niet voor

In casu dringt zich de vaststelling op dat geen (ernstige) belangenafweging werd uitgevoerd voor de totstandkoming van de bestreden beslissing

Enkel in het onderdeel nopens de terugleiding (en niet nopens het bevel om het grondgebied te verlaten) worden enkele holle en stereotiepe zinsneden ingelast, welke evenwel bezwaarlijk als een afweging tussen de individuele concrete belangen van verzoeker en het algemeen belang van de Belgische Staat kunnen worden beschouwd.

De bestreden beslissing komt niet verder dan te wijzen op

- De verkeerde premisse (cfr. infra) dat verzoeker zich opnieuw zou hebben ingelaten met het drugsmilieu (quod non!);
- De mogelijkheid van een nieuwe schending van de openbare orde, afgeleid uit de verkeerdelijk voorgehouden recidive van verzoeker;
- Dat hij door zijn gedrag een “ernstige aanslag” heeft gepleegd op de openbare orde;
- Dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen (...), dat de openbare orde dient beschermd en dat dat een verwijdering uit het rijk een gepaste maatregel zou vormen;
- Uit voorgaande overwegingen leidt de Staatssecretaris af dat “het gevaar voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden”

Voorgaande kan niet worden beschouwd als een belangenafweging zoals voorgestaan in art. 8 EVRM en de geciteerde rechtspraak.

Primo kan de zinsnede dat “het gevaar voor de openbare orde” superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden, niet goed worden begrepen; verzoeker mag verhoppen dat de Staatssecretaris bedoelt dat de “bescherming” van de openbare orde “superieur” zou kunnen worden bevonden.

Anderzijds zet de Staatssecretaris in de laatste zinsnede - voorzover deze als een valabele belangenafweging zou kunnen worden beschouwd, quod non- het belang van de openbare orde enkel af tegen het privé-leven van verzoeker, terwijl het voornamelijk het gezinsleven is waarop verzoeker zich beroept om niet uitgewezen te worden (a fortiori) gelet op het inreisverbod van 8 jaar.

Alleszins kunnen de overwegingen van de Staatssecretaris enkel kunnen worden beschouwd als een afweging van het algemeen belang van de Belgische Staat, doordat enkel wordt verwezen naar de gepleegde feiten, het tijdstip hiervan, de opgelegde straf en een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Daarentegen kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er werkelijk een concrete afweging werd gemaakt van de individuele belangen en omstandigheden van verzoeker en zijn echtgenote en kinderen.

De Staatssecretaris beperkt zich tot het algemene besluit dat verzoeker een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde zou zijn, dat derhalve superieur dient te worden bevonden aan de privébelangen, zonder daarbij het concrete belang van verzoeker en zijn kinderen ook maar aan te raken.

Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en dient een schending van art. 8 EVRM te worden aangenomen. (in dezelfde zin: RvV nr. 135 326 van 18 december 2014. (stuk 18)

2. De belangenafweging werd minstens op gebrekkige wijze uitgevoerd

20.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat er wel degelijk een belangenafweging zou zijn uitgevoerd, dient minstens vastgesteld dat deze belangenafweging op manifest gebrekkige wijze werd uitgevoerd, manifest strijdig met de belangenafweging zoals voorgestaan door het EHRM.

Terzake kan worden gewezen op volgende gebreken in de belangenafweging.

i. Nopens de verkeerde appreciatie van het gevaar voor de openbare orde

21.

De bestreden beslissing wordt in essentie gedragen door de overweging van de Staatssecretaris dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen c.q. dat hij een ernstige aanslag zou hebben gepleegd op de openbare orde.

De afweging in de bestreden beslissing – voorzover deze als een werkelijke belangenafweging zou kunnen worden beschouwd, quod non- bestaat erin te stellen dat verzoeker door zijn gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, en dat het gevaar voor de openbare orde derhalve superieur zou zijn aan de privébelangen van verzoeker.

De ernst van het gedrag van verzoeker wordt in de bestreden beslissing geconcretiseerd door te stellen dat verzoeker, nadat hij eerder onder aanhoudingsmandaat zou zijn geplaatst, zich “opnieuw zou hebben ingelaten met het drugsmilieu” en hiervoor een nieuwe veroordeling zou hebben opgelopen op 13 januari 2015.

Voormelde feitelijke overwegingen zijn manifest onjuist:

- Verzoeker heeft zich geenszins opnieuw ingelaten met het drugsmilieu na de periode van voorlopige hechtenis in 2011;
- Integendeel: verzoeker heeft een duurzaam gezinsleven opgebouwd met zijn echtgenote en kinderen in de periode 2012 tot heden;
- De veroordeling in 2015 heeft betrekking op dezelfde feiten in 2011; terzake kan worden verwezen naar de e-mail van mr. BELDE die zulks bevestigt (stuk 17);
- Aan verzoeker werd voor de betreffende feiten reeds een inreisverbod opgelegd van 3 jaar dat thans reeds afgelopen is; ook zijn gevangenisstraf (waarvan nota bene een groot deel met uitstel) heeft hij reeds uitgezeten; non bis in idem?

De libelering van verzoeker als een ernstig gevaar voor de openbare orde is derhalve gesteund op onjuiste feitelijke gegevens.

Aangezien de Staatssecretaris in zijn overwegingen nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM enkel wijst op het ernstige gevaar voor de openbare orde en deze stelling (als zou verzoeker een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde betekenen) gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, dient een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 8 EVRM te worden aangenomen.

In het kader van een correcte belangenafweging is uiteraard de eerste vereiste dat de belangenafweging steunt op juiste feitelijke gegevens, quod non in casu!

ii. Nopens de negatie van de (grote) mate waarin het gezinsleven wordt verbroken bij uitwijzing

22.

Het EHRM heeft in het arrest JEUNESSE / NEDERLAND uitdrukkelijk aangegeven dat bij een verwijderingsmaatregel en bij de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM rekening dient te worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken. (cfr. supra)

In casu wordt in de bestreden geen enkele overweging gewijd aan de bijzonder grote impact van de verbreking van het gezinsleven bij uitwijzing.

Verzoeker is reeds meer dan 3 jaar gehuwd met een Belgische echtgenote, en zijn relatie nam een aanvang in een periode van legaal verblijf.

Daarbij komt dat hij twee zeer jonge en nog afhankelijke kinderen heeft (resp. 6 maand oud en 2,5 jaar oud).

De echtgenote van verzoeker werkt (aangezien verzoeker op heden niet tewerkgesteld mag worden) zodat verzoeker instaat voor de dagdagelijkse zorgen overdag.

De uitvoering van de verwijderingsmaatregel heeft in casu een bijzonder grote impact op de verbreking van het gezinsleven. Immers gaat de verwijderingsmaatregel in casu uitdrukkelijk gepaard met het opleggen van een inreisverbod voor een periode van 8 jaar (!).

Hoewel dit inreisverbod wordt opgelegd in een afzonderlijke administratieve beslissing, kunnen in alle redelijkheid het bestaan en de gevolgen van dit inreisverbod niet worden genegeerd bij de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod van 8 jaar is een juridische realiteit welke niet kan worden genegeerd en welke zich onvermijdelijk zal imponeren bij de uitwijzing van verzoeker met een drastische impact op het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en kinderen.

Voor verzoeker wordt het immers onmogelijk gemaakt om gedurende 8 jaar een normaal gezinsleven te hebben met zijn echtgenote en kinderen, meer; het wordt hem gedurende 8 jaar onmogelijk gemaakt om zijn kinderen en echtgenote nog maar te bezoeken.

Waar de bestreden beslissing helemaal niets vermeldt nopens de mate waarin het gezinsleven van verzoeker (met zijn kinderen en echtgenote) daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing, mede gelet op het bestaan van een inreisverbod van 8 jaar, is zij manifest strijdig met de door het EHRM voorgestane verplichting om ook de mate van verbreking van het gezinsleven in aanmerking te nemen bij de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM.

In het arrest NUNEZ / NOORWEGEN aanvaardde het Hof nota bene reeds dat, gelet op het bestaan van een inreisverbod, sneller kan worden besloten dat de uitwijzing verregaande gevolgen heeft voor de kinderen. (EHRM, NUNEZ/ NOORWEGEN, § 83 en de verwijzing hiernaar door E. MERCKE in T.Vreemd. 2015/4, Het belang van het kind en de gezinshereniging onder art. 8 EVRM na arrest-Jeunesse, p. 264, nr. 23)

iii. Nopens de afwezigheid van enige overweging nopens het belang van de kinderen

23.

Het Hof heeft er bij herhaling gewezen op dat een aanzienlijk gewicht dient te worden gegeven aan het belang van de kinderen, ook bij een verwijderingsmaatregel.

In casu wordt aan belang van de kinderen geen enkele overweging (lees: geen letter) gewijd.

De bestreden beslissing besteedt enkel aandacht aan het vermeende gevaar dat verzoeker voor onze openbare orde zou betekenen, om te concluderen dat de "openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden".

De bestreden beslissing spreekt enkel zeer algemeen over de "privébelangen" van verzoeker, wat die notie ook moge betekenen.

Over de kinderen (6 maanden en 2,5 jaar oud) en over hun belang bij een normaal en regelmatig contact met hun vader wordt geen woord gerept...

De Staatssecretaris behoorde de impact van de verwijderingsmaatregel (en het daarmee gepaarde gaande inreisverbod) in te zien en derhalve rekening te houden met de nadelige gevolgen voor de kinderen, te meer daar het

- zeer jonge en volledig afhankelijke kinderen zijn;
- die een bijzondere affectieve band met hun vader hebben met wie zij op duurzame en onafgebroken wijze hebben samengeleefd sedert hun geboorte;

Het blijkt echter niet dat op enige wijze rekening werd gehouden met het belang van de kinderen in deze zaak.

Een schending van art. 8 EVRM dient derhalve te worden aangenomen.

iv. Nopens de afwezigheid van enige toetsing van de BOULTIF-criteria

24.

Ten slotte werd in de bestreden beslissing onvoldoende wijze rekening gehouden met de relevante criteria welke voortvloeien uit het voor de toepassing van art. 8 EVRM belangwekkend arrest BOULTIF (cfr. supra).

Met volgende criteria wordt geen of minstens onvoldoende rekening gehouden:

- De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken: in casu verkeerd weergegeven in de bestreden beslissing;
- De tijdsduur van het verblijf in het gastland: verzoeker verblijft ca. 7 jaar op Belgisch grondgebied;
- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien: sedert de feiten is inmiddels een periode van meer dan 5 jaar verstreken en de situatie van verzoeker is ingrijpend gewijzigd aangezien hij thans een duurzaam en stabiel gezinsleven heeft met een echtgenote en twee jonge kinderen;
- De gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel: enkel het bestaan ervan wordt vermeld, doch er wordt geen daadwerkelijke afweging doorgevoerd;
- De vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie: met deze vraag wordt geen rekening gehouden;
- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd: deze worden enkel formeel vermeld doch vormen niet het voorwerp van enige afweging;
- De ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen: niet onderzocht;
- Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen: niet onderzocht;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd: niet onderzocht

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met voormelde factoren, dient eveneens een schending van art. 8 EVRM te worden aangenomen.”

2.3.2.3. Verzoeker werd op 17 januari 2013 met escorte gerepatrieerd naar Albanië. Ten aanzien van hem werd een inreisverbod betekend op 25 oktober 2012 en dit voor een periode van drie jaar. Verzoeker bevindt zich inmiddels opnieuw op Belgische bodem zonder een geldige verblijfstitel. Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

2.3.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote huwden in Albanië op 7 februari 2013. Verzoeker is vader van twee kinderen met zijn Belgische echtgenote, met name E. die werd geboren op 17 juni 2015 en G. die werd geboren op 13 augustus 2013.

Verzoeker maakte echter het voorwerp uit van een inreisverbod, hem betekend op 25 oktober 2012 met een duurtijd van drie jaar. Verzoeker kon derhalve zeker niet verblijven op Belgische bodem tot 25 oktober 2015. Tijdens verzoekers illegale verblijfssituatie ontsproten kinderen. Uit de enkele vaststelling dat verzoeker op 17 juni 2015 vader werd van zijn tweede kind E. blijkt nogmaals dat hij het inreisverbod van drie jaar volledig negeerde. Aangezien het eerste kind G. werd geboren op 13 augustus 2013, dient de conceptie te hebben plaatsgevonden in november/december 2012, een periode dat verzoekers verblijf ook niet regelmatig was gelet op het betekende 'bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod' van 25 oktober 2012.

Verzoeker koos er echter vrijwillig voor om zich, na een gedwongen repatriëring met escorte en ondanks een op hem rustend inreisverbod, (opnieuw) in een precaire verblijfssituatie te begeven. Uit het verzoek tot regularisatie van zijn verblijfstoestand met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend door verzoekers raadsman op 27 juni 2013, kan afgeleid worden dat verzoeker reeds enkele maanden na zijn repatriëring in januari 2013 terugkeerde naar België. Dit verzoek van juni 2013 tot regularisatie van zijn verblijfstoestand maakt immers melding van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote samenwonen in Buggenhout.

Gelet op het illegaal verblijf van verzoeker die zelfs niet aantoonde ooit legaal verbleven te hebben in België, minstens niet sinds zijn gedwongen repatriëring in januari 2013, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner of zijn privéleven. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens inzake zijn verschillende pogingen om zijn verblijf te regulariseren sinds 2013 ontegensprekelijk dat verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. Verzoeker ontving sinds 2014 immers enkele bevelen om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing stelt in de motivering inzake het 'bevel om het grondgebied' te verlaten: *"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar."* In het administratief dossier was het vonnis an sich niet aanwezig op het ogenblik van de bestreden beslissing, er was echter wel degelijk een stuk aanwezig waaruit voormelde veroordeling effectief blijkt. Deze ernstige veroordeling wordt verder gestoffeerd door de neerlegging ter terechtzitting van voormeld vonnis, neerlegging waartegen verzoeker zich niet verzette. Het 'bevel om het grondgebied te verlaten' is derhalve niet aangetast door een motiveringsfout.

Aangaande de motivering inzake de 'terugleiding naar de grens' kan verzoeker gevolgd worden waar hij aanvoert dat de motivering die stelt dat hij zich na zijn terugkeer in 2013 opnieuw inliet met het drugsmilieu geen steun vindt in het administratief dossier. Echter, uit het vonnis van 13 januari 2015 blijkt dat verzoeker in een periode voorafgaand aan zijn repatriëring deelnam aan drugshandel en cocaïne verhandelde. Verzoeker heeft de vermogensvoordelen komende vanuit de handel in cocaïne omgezet door aankoop van een personenwagen. De bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit valt onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). De Raad stelt vast dat de redengeving inzake de 'terugleiding naar de grens' duidelijk rekening houdt met enerzijds zijn niet betwiste veroordeling van 13 januari 2015 en, anderzijds, zijn terugkeer naar België in 2013 en dit ondanks het op hem rustende inreisverbod. De combinatie van het manifest negeren van het inreisverbod en de veroordeling voor drugsmisdriven wordt terecht beoordeeld als een risico voor de nieuwe schending van de openbare orde. Dit wordt afgewogen tegen de vaststelling dat verzoeker een echtgenote en twee kinderen heeft.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker huwde in Albanië in februari 2013, enkele weken na zijn repatriëring in januari 2013. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt zijn blote bewering dan ook prima facie niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de openbare orde anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan/niet voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet

en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben. Verzoeker verwijst tevens naar het opgelegde inreisverbod van 8 jaar.

2.4.2.2. De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief 8 EVRM (cfr. punt 2.3) niet worden gevolgd.

Inzake het nadeel omwille van het opgelegde inreisverbod wordt vastgesteld dat de Raad in de onderhavige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geen uitspraak doet over het inreisverbod, derhalve is een verwijzing hiernaar niet dienstig bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoekers aangevoerde nadeel is tevens speculatief aangezien hij dit inreisverbod nog steeds kan aanvechten middels de voorhanden zijnde procedure krachtens artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

W. MULS